

Arrest

nr. 177 594 van 10 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat M. DEPOVERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt op 24 december 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 7 januari 2016 asiel aan.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de verzoeker op 11 december 2015 in Bulgarije asiel had aangevraagd. Op 4 februari 2016 wordt een terugnameverzoek gericht aan de Bulgaarse overheden die op 11 februari 2016 in toepassing van artikel 20, vijfde lid, van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale

bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin III-verordening) instemmen met het verzoek om terugname.

Op 19 april 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 20(5) van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan van Pashtoun afkomst, vroeg op 07.01.2016 asiel in België. Hij is niet in bezit van identiteits- of reisdocumenten.

Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 11.12.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 25.01.2016 en stelde dat hij Afghanistan op 31.10.2015 zou verlaten hebben en via Pakistan, Iran en Turkije naar Bulgarije zou gereisd zijn. Betrokkene verklaart dat hij 24 dagen in de gevangenis zou hebben verbleven en 3 dagen in de bossen en een onbekende stad. Na 27 nachten zou hij Bulgarije verlaten hebben en zou hij via Servië, een onbekend land, Oostenrijk, Italië en Frankrijk naar België gereisd zijn, waar hij op 24.12.2015 zou zijn aangekomen. Op 07.01.2016 vroeg betrokkene asiel in België.

Op 04.02.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1)b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 11.02.2016 met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat medereizigers hem hadden verteld dat Belgen, zowel de burgers als de politie, goede mensen zijn.

De betrokkene gaf tijdens zijn gehoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat de behandeling er naar eigen zeggen zeer slecht was. Hij verklaarde dat hij werd opgesloten , werd geslagen door de politie en gedwongen werd tot registratie van zijn vingerafdrukken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Op 08.03.2016 ontvingen wij een eerste tussenkomst van Meester Mieke Depovere, die stelde dat betrokkene slecht werd behandeld in Bulgarije. Volgens zijn advocaat zou de betrokkene er geslagen en gestampt zijn door de politie, zou hij door politiehonden zijn aangevallen, zou hij er 2 dagen zijn opgesloten in een kelder en daarna 22 dagen zijn opgesloten in een soort gevangenis. Betrokkene zou er eveneens gedwongen zijn zijn vingerafdrukken te laten registreren.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de

asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13).

In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of

naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielpcedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum. Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij in Bulgarije werd opgesloten, geslagen en dat men hem dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Deze verklaringen werden nogmaals herhaald in het schrijven van Meester Depovere van 08.03.2016. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Wat de vermeende weigering van medische hulp betreft, wijzen we er op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt om deze beweringen te staven.

Betreffende de vermeende opsluiting, slagen, en volgens zijn advocaat de honden die op hem zouden zijn losgelaten, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene verklaarde 22 dagen te zijn opgesloten geweest in een soort gevangenis. De loutere opsluiting in een gesloten centrum vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In tegenstelling tot wat zijn advocaat beweert, heeft betrokkene wel degelijk asiel gevraagd in Bulgarije. Zijn vingerafdrukken werden er geregistreerd onder categorie 1 en de Bulgaarse instanties stemden op

08.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1987 geboren man wiens echtgenote en kinderen in Afghanistan verblijven. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene slaapproblemen te kennen. Betrokkene heeft tijdens zijn gehoor, noch nadien attesten aangebracht om deze medische problemen te staven. We wensen verder op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije: Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20(5) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij Bulgaarse autoriteiten⁽⁴⁾.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van artikel 3.2, tweede lid, van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen".

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer

Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering van een kandidaat-vluchteling door een lidstaat naar een andere lidstaat in toepassing van de Dublin II-verordening een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren.

Het EHRM heeft bijgevolg geoordeeld dat een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan worden gesteld, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de kandidaat-vluchteling in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM.

In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland § 75

EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van verzoekers naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekers

Zie:

EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78;

EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129

EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Voor het onderzoek van de algemene situatie in een land waar naartoe de kandidaat-vluchteling wordt verwijderd, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens.

Zie:

EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348;

EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54;

EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67;

EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort.

Zie:

EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij andere bijzondere kenmerken bewijst die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien hierdoor de bescherming van artikel 3 van het EVRM illusoir zou worden.

Om de bescherming van artikel 3 van het EVRM te laten gelden kan men zich baseren op elementen in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft

Zie:

EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80;

EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148

Zie ook:

RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)

1.2. Artikel 4 van het EU-handvest bepaalt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen.”

1.3. Artikel 3.2. al. 2 van de Dublin III verordening bepaalt:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

1.4. Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen legt voor de Overheid de verplichting op haar beslissingen te motiveren.

De Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen voorziet evenwel een algemene motiveringsplicht van bestuurshandelingen met een individuele strekking.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepaalt uitdrukkelijk dat : « De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. »

De formele motiveringsplicht bevat dus twee aspecten: het bestaan van een motivering en het adequate karakter hiervan.

De motivering dient de bestuurde in staat te stellen te kunnen inzien welke redenen de overheid ertoe geleid heeft de beslissing te nemen.

1.5. Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur erkent eveneens een motiveringsplicht voor alle bestuurshandelingen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt daarnaast nog twee bijkomende verplichtingen op, met name de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht.

De zorgvuldigheidsplicht brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding. (Zie A. MAST, OVERZICHT VAN HET BELGISCH ADMINISTRATIEF RECHT, p.52)

(...) "Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding." (...) "Vervolgens wordt erop gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding inhoudt dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen." (...)

Zie:

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 24 februari 2009 nr. 23.538

Arresten van de Raad van Staten dd. 2 februari 2007, nr. 167 411 en 14 februari 2006, nr. 154 954

Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 22 december 2009 nr. 36 480

Het evenredigheidsbeginsel strekt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Een appreciatiefout in hoofde van de overheid bij het nemen van een beslissing tast de relevantie, de opportuniteit of het geschikt karakter hiervan. In een dergelijk geval dient de beslissing vernietigd te worden.

2.1. In het licht van de delicate en evoluerende situatie in Bulgarije moeten beslissingen in het kader van de Dublin III-Verordening met de grootste voorzichtigheid moeten worden genomen. Dit brengt met zich mee dat verwerende partij een compleet en rigoureuus onderzoek dient te voeren op basis van actuele informatie.

Zie:

RvV, arrest nr. 159072 van 21/12/2015,

RvV, arrest nr. 138950 van 22/02/2015,

Het feit dat verzoeker een jonge man is zonder vergezeld te zijn van zijn kinderen is stelt verwerende partij niet vrij concreet na te gaan aan de hand van actuele informatie of zij geen risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugname door Bulgarije.

In de bestreden beslissing verwijst verwerende partij naar hypothetische verbeteringen van de opvangproblematiek ten gevolge van maatregelen die genomen zouden worden om de structuur van hun opvangsysteem te veranderen.

Er wordt verwezen naar een rapport van april 2014 en een rapport van september 2015.

Vooreerst is het zinloos en onaanvaardbaar om zich te baseren op een rapport dewelke werd opgesteld voor de vluchtelingencrisis.

In september 2015 zat men nog maar in het begin van de vluchtelingencrisis zodat een meer recentere update zich opdringt.

In de bestreden beslissing wordt evenmin verwezen naar vastgestelde verbeteringen in de opvangstructuur in Bulgarije waaruit met zekerheid kan worden gesteld dat iedere asielzoeker of gedublineerde in Bulgarije adequate opvang krijgt.

In de bestreden beslissing wordt dus geenszins aangetoond dat de opvang van asielzoekers onder waardige omstandigheden voortaan gegarandeerd kan worden bij overdracht aan Bulgarije.

In de bestreden beslissing blijkt verwerende partij dus in gebreke aan te tonen dat er in de huidige context - met name de blijvende massale toestroom van migranten sedert juli 2015 - voortaan garanties zijn met betrekking tot opvang conform de menselijke waardigheid in Bulgarije.

Gelet op het absoluut karakter van artikel 3 van het EVRM diende verwerende partij zich te verzekeren dat alle risico op vernederende en onmenselijke behandelingen uitgesloten zijn.

Verzoeker heeft zelf zijn ervaring in Bulgarije uiteengezet aan de Belgische asielinstanties. Het betreft dus GEEN hypothetische opmerkingen, maar ervaringen welke verzoeker spijtig genoeg zelf heeft moeten beleven.

Men kan deze gebeurtenissen niet zomaar aan de kant schuiven.

Zoals vele vluchtelingen stak verzoeker te voet de grens over tussen Turkije en Bulgarije. Ze waren 1 dag en 1 nacht onderweg te voet.

Vervolgens reden ze 3 uren met de wagen, er werd wat gerust en er werd uiteindelijk opnieuw verder gereisd met de wagen.

Ze stapten vervolgens even uit aan een bos.

De Bulgaarse politie kwam er aan met honden. De honden vielen verzoeker aan. Verzoeker had scheuren in zijn kledij.

Vervolgens kreeg verzoeker van langs achteren taser shocken toegediend. Zijn armen werden in zijn nek vastgehouden en hij kreeg vervolgens schoppen in de rug.

Verzoeker werd meegenomen in een vrij grote wagen. Ze zaten met ongeveer 30 mensen in de wagen.

Ze werden naar een soort kelder gebracht waar ze de nacht moesten doorbrengen. Ze werden nog steeds lastig gevallen door de honden van de politie. De politie deed niets om dit te stoppen, in tegendeel, ze genoten ervan.

In de kelder bevonden zich uitwerpselen en was het dus zeer onaangenaam vertoeven. Verzoeker is 2 dagen in deze ruimte gebleven.

Ze kregen geen eten, geen dekens, ...

Verzoeker werd geboeid en naar een kamer gebracht waar er vingerafdrukken werden genomen.

Verzoeker kreeg geen uitleg noch de bijstand van een tolk. Indien hij iets wilde vragen werd hij gewoon geschopt.

Vervolgens werd verzoeker naar een andere plaats gebracht, een soort gevangenis, waar hij 22 dagen heeft verbleven.

In die 22 dagen is slechts éénmaal iemand van de overheid langs geweest.

Er werd gepolst naar de intenties van verzoeker. Verzoeker liet blijken dat hij wilde doorreizen.

Men nam nogmaals de vingerafdrukken van verzoeker en liet hem vrij uit het centrum. Ze zeiden dat verzoeker zonder problemen mocht verder reizen.

Indien Bulgarije verzoeker had willen helpen, hadden ze de moeite gedaan om zijn asielaanvraag verder te behandelen.

Maar neen, ze moedigen verzoeker aan om verder te reizen.

Verzoeker werd mishandeld, vernederd, kreeg geen bijstand van een tolk, werd geboeid en opgesloten zonder eten en warme kledij,.... Blijkbaar is dit voor tegenpartij niet voldoende als onmenselijke en vernederende behandeling.

Dit is onvoorstelbaar.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt nochtans niet dat alle risico's uitgesloten zijn en dit, ondanks de wijzigingen van het opvangstructuren in Bulgarije.

2.2. Het feit dat Bulgarije het verzoek tot terugname heeft beantwoord is geen garantie voor een menswaardige opvang.

2.3. Het AIDA-rapport van 24 december 2015 stelt nog steeds kritische bedenkingen bij de condities in de opvangmogelijkheden en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije.

Men kan niet zomaar meer uitgaan van een interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Men dient rekening te houden met het meest recente rapport. Dit rapport kan eveneens als een gezaghebbende bron worden beschouwd.

*Daarnaast zijn er problemen met de vertalingsdienst en de juridische bijstand op te merken. Daar is er een verslechtering te merken. Met name kandidaten worden niet bijgestaan door een tolk tijdens de asielpcedure en slechts 3% zou juridische bijstand hebben.
De tolken stopten met werken in oktober 2015 daar ze niet meer betaald werden.*

Verzoeker gaf dit probleem reeds aan in het schrijven van 08.03.2016 door zijn raadsvrouw.

Het is niet omdat men toegang zou hebben tot een asielpcedure dat dit voldoende is.

Daarenboven dienen Afghanen jaren te wachten en meer dan 90% van de dossiers wordt afgewezen.

Gelet op de situatie in Afghanistan wijst dit op het feit dat de Bulgaarse autoriteiten de dossiers zonder grondige kennis behandelen.

Verzoeker heeft het recht om op een correcte manier te worden bijgestaan en zijn dossier dient met een goede kennis beoordeeld te worden.

3. Uit de bestreden beslissing blijkt dus dat verwerende partij niet nauwkeurig heeft onderzocht of alle risico's op blootstelling aan onmenselijke en vernederende behandelingen in hoofde van verzoeker, uitgesloten zijn bij overdracht aan Bulgarije.

De motivering van de bestreden beslissing is ook inadequaat daar zij niet alle garanties weergeeft van een uitsluiting van alle risico's op onmenselijke en vernederende behandelingen rekening houdende met de (on)beschikbare informatie, de huidige opvangcrisis in Bulgarije en de toestroom van migranten. De in de bestreden beslissing aangehaalde wijzigingen met betrekking tot de opvangstructuren volstaat in se niet om alle risico's uit te sluiten. Immers, de door verwerende partij geciteerde informatie verwijst geenszins naar drastische, tastbare en concrete verbeteringen ten opzichte van de reeds vastgestelde zwaarwichtige tekortkomingen.

Daarnaast zijn deze rapporten van 2014 en 2015 niet voldoende om conclusies te trekken over de huidige situatie. En zeker niet recent genoeg.

Er is geen reden op het AIDA rapport niet als gezaghebbende bron te beschouwen.

Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikel 4 van het EU-Handvest, artikel 3.2. al.2 van de Dublin III verordening, artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de formele motiveringsplicht van bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht en de evenredigheidsplicht."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In het enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 3.2, alinea 2 van de verordening 604/2013, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheids- en evenredigheidsplicht.

Verzoeker geeft een uitgebreide theoretische uiteenzetting. Hij stelt dat verwerende partij een compleet en rigoureuus onderzoek dient te voeren. Het feit dat verzoeker een alleenstaande man is, stelt verwerende partij niet vrij na te gaan aan de hand van actuele informatie of er sprake is van een risico op onmenselijke en vernederende behandeling. De bronnen die verwerende partij hanteerde, zouden van voor de vluchtelingencrisis dateren. Er zou geenszins aangetoond worden dat opvang voor asielzoekers gegarandeerd is. Verzoeker geeft een uitgebreide feitelijke uiteenzetting en stelt dat hij mishandeld en vernederd werd, dat hij geen bijstand van een tolk kreeg, dat hij geboeid en opgesloten werd zonder eten en warme kledij. Het AIDA rapport up to date tot 24 december 2015 zou kritische kanttekeningen maken bij de condities in de opvangmogelijkheden en de kwaliteit ervan. Er zouden zich problemen voordoen met de vertalingsdiensten en de juridische bijstand. Bovendien zou meer dan 90 % van de dossier van Afghanen worden afgewezen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen en de situatie in Bulgarije onder meer wat volgt gesteld:

"Tijdens het gehoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene verklaarde dat medereizigers hem hadden verteld dat Belgen, zowel de burgers als de politie, goede mensen zijn.

De betrokkene gaf tijdens zijn gehoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat de behandeling er naar eigen zeggen zeer slecht was. Hij verklaarde dat hij werd opgesloten, werd geslagen door de politie en gedwongen werd tot registratie van zijn vingerafdrukken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

Op 08.03.2016 ontvingen wij een eerste tussenkomst van Meester Mieke Depovere, die stelde dat betrokkene slecht werd behandeld in Bulgarije. Volgens zijn advocaat zou de betrokkene er geslagen en gestampt zijn door de politie, zou hij door politiehonden zijn aangevallen, zou hij er 2 dagen zijn opgesloten in een kelder en daarna 22 dagen zijn opgesloten in een soort gevangenis. Betrokkene zou er eveneens gedwongen zijn zijn vingerafdrukken te laten registreren.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

(...)

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procedures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra

(pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13). In de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

(...)

De betrokkene stelde tijdens zijn gehoor dat hij in Bulgarije werd opgesloten, geslagen en dat men hem dwong tot de registratie van zijn vingerafdrukken. Deze verklaringen werden nogmaals herhaald in het schrijven van Meester Depovere van 08.03.2016. Betreffende de gedwongen registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten. Wat de vermeende weigering van medische hulp betreft, wijzen we er op dat de betrokkene geen elementen aanbrengt om deze beweringen te staven. Betreffende de vermeende opsluiting, slagen, en volgens zijn advocaat de honden die op hem zouden zijn losgelaten, wensen we op te merken dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven. De betrokkene laat in het ongewisse of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen. De betrokkene verklaarde 22 dagen te zijn opgesloten geweest in een soort gevangenis. De loutere opsluiting in een gesloten centrum vormt niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gezien het feit dat de betrokkene de vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt om die te staven, denken we te mogen besluiten dat deze vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en

de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

In tegenstelling tot wat zijn advocaat beweert, heeft betrokkene wel degelijk asiel gevraagd in Bulgarije. Zijn vingerafdrukken werden er geregistreerd onder categorie 1 en de Bulgaarse instanties stemden op 08.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 20(5) van Verordening 604/2013 : "De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is".

Verzoeker verwijst andermaal naar het feit dat hij geslagen werd. Hij gaat echter niet in op de motivering m.b.t. het geweld dat kan aangewend worden indien er een verzet is tegen de registratie in de desbetreffende Lidstaat. Uit verzoekers verklaringen kan evenmin worden afgeleid als zou er in het kader van de asielprocedure of opvang enig geweld zijn gebruikt ten opzichte van verzoeker door de Bulgaarse autoriteiten. Er wordt dienaangaande terecht aangegeven dat er kan worden besloten dat de vermeende feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken, wat verzoeker geenszins betwist. Immers stelde hij zelf dat hij aan de Bulgaarse instanties had verklaard te willen doorreizen. In de bestreden beslissing werd afdoende ingegaan op verzoekers verklaringen. Door zijn verklaringen te herhalen die hij reeds aflegde tijdens het gehoor op 25 januari 2016 en die hij middels zijn raadsman per schrijven van 8 maart 2016 aan verwerende partij kenbaar maakte, zonder dienaangaande in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, toont verzoeker niet aan dat bepaalde elementen zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij.

Verzoeker lijkt verder voor te houden als zou verwerende partij zich niet op recente informatie hebben gebaseerd, doch gaat eraan voorbij, zoals terecht in de bestreden beslissing wordt aangegeven, dat de meest recente "update" van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database", diegene is up-to-date tot 30.09.2015. Er bestaat geen AIDA rapport dat up to date is tot 24 december 2015, zoals verzoeker verkeerdelijk voorhoudt. Verzoeker voegt althans het door hem in zijn verzoekschrift aangehaalde rapport dat up to date zou zijn tot 24 december 2015 niet toe aan zijn verzoekschrift en laat bovendien na de passages waarop hij zich zou beroepen over te nemen. Verwerende partij kan zich in die omstandigheden niet op ernstig wijze verdediging en verzoeker slaagt er derhalve niet in aan te tonen dat er een recenter AIDA rapport bestaat en dat verwerende partij zich zou beroepen op een verouderde rapport. In het licht van het voorgaande, laat verzoeker eveneens na aan te tonen dat de situatie sedert eind september 2015 gewijzigd zou zijn gelet op de hoge toestroom van asielzoekers en dat de in het AIDA rapport up-to-date tot 30.09.2015 opgenomen informatie niet meer actueel zou zijn. Terwijl verzoeker bovendien bezwaarlijk kan voorhouden als zou men in september 2015 nog maar aan het begin van de vluchtelingencrisis hebben gezeten.

In hun schrijven d.d. 11 februari 2016 omtrent verzoeker, hebben de Bulgaarse autoriteiten bovendien uitdrukkelijk aangegeven dat verzoeker dient te worden overgedragen via de luchthaven van Sofia. Dit akkoord dateert van na de massale toestroom van asielzoekers, waar heel Europa overigens mee te kampen heeft, waaruit blijkt dat Bulgarije, desondanks die toestroom toch in staat is om in dit geval specifieke en individuele garanties te verlenen voor verzoeker bij een overdracht in het kader van de Dublin-Verordening. Er werd tevens door de Bulgaarse instanties aan de Belgische autoriteiten gevraagd dat de overdracht 7 dagen op voorhand diende te worden medegedeeld.

Verzoeker stelt dat het AIDA rapport up to date tot 24 december 2015 kritische kanttekeningen zou maken bij de condities in de opvangmogelijkheden en de kwaliteit ervan, terwijl zoals reeds opgemerkt verzoeker heeft nagelaten dit rapport aan zijn verzoekschrift toe te voegen of passages eruit te citeren, zodat verwerende partij zich niet op ernstig wijze kan verdediging.

Het AIDA rapport up to date tot september 2015 vermeldt bovendien expliciet op blz. 28 dat asielzoekers die worden overgedragen vanuit een andere lidstaat, in principe geen problemen ondervinden m.b.t. toegang tot de asielprocedure in Bulgarije "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return." Er wordt eveneens gesteld dat voorafgaandelijk aan de aankomst van de

Dublinterugkeerders, SAR de grenspolitie informeert aangaande de geplande aankomst en of de terugkeerder zal worden overgedragen naar een aankomst-asielcentrum of een immigratie-detentiecentrum en dat die beslissing afhangt van de procedure waarin de Dublinterugkeerder zich bevindt "Prior to the arrival of Dublin returnees, SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration detention facility. This decision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below." Zoals ook vermeld werd in de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 20(5) van de Dublin III Verordening en ze vragen verzoeker over te dragen via de luchthaven van Sofia. Verzoeker toont in het licht van het voorgaande en bij gebrek aan rapporten dat zijn beweringen zouden staven, niet aan dat hij geen opvang zal kunnen genieten, noch dat er geen garantie zou zijn voor menswaardige opvang.

Uit het AIDA rapport up to date tot september 2015 blijkt bovendien dat niet op voorhand vaststaat dat verzoeker geen beroep zou kunnen doen op juridische bijstand en dat tolken in praktijk beschikbaar zijn. In het Aida rapport wordt op pagina 30 expliciet gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije "There have been so far no complaints about the quality of transcripts of interviews." Verzoeker verklaarde overigens dat hij 7500 dollar betaalde voor zijn reis naar België, zodat er kan van worden uitgegaan dat hij niet onvermogen is en eventueel zelf zou kunnen instaan voor de kosten verbonden aan een tolk of aan juridische bijstand.

Verzoeker beweert verder als zou 90% van Afghaanse vluchtelingen hun dossier worden afgewezen, doch hij laat na aan te duiden waaruit die informatie zou blijken. In de bestreden beslissing wordt bovendien terecht gesteld dat Bulgarije uitdrukkelijk instemde met de terugname van verzoeker en dat zijn asielaanvraag door de Bulgaarse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Bulgarije een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). De puur cijfermatige gegevens, voor zover ze bewezen zouden zijn, doen hieraan geen afbreuk. Immers wordt (en moet) elk verzoek tot internationale bescherming individueel onderzocht worden zodat een louter procentueel gegeven omtrent het aantal weigeringsbeslissingen in Bulgarije op zich geen implicaties heeft naar de behandeling van het hier voorliggend verzoek. Bovendien dient nog te worden gewezen op het gegeven dat de verordening 604/2013 er geenszins op gericht is of inhoudt dat de verzoekende staat de soevereiniteitsclausule dient toe te passen indien betrokken asielzoeker, gezien zijn land van herkomst, in dat land puur statistisch gezien meer kans maakt op de toekenning van een vorm van internationale bescherming. Een dergelijke visie holt het interstatelijk vertrouwensbeginsel, waarop de verordening 604/2013 essentieel is gesteund, uit. (RvV 3 november 2015, nr. 155.997)

Uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten op 11 februari 2016 expliciet hebben ingestemd met de terugname van verzoeker, bij toepassing van artikel 20(5) van de Dublin III Verordening. Niets wijst erop, noch maakt verzoeker aannemelijk dat de Bulgaarse autoriteiten zijn asielaanvraag niet op ernstige wijze zullen onderzoeken en dat hij zonder gedegen onderzoek het risico loopt te worden teruggestuurd naar Afghanistan.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker toont ook op het eerste zicht niet aan een kwetsbaar profiel te hebben gelet op het feit dat hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder gezondheidsproblemen of specifieke noden. In de bestreden beslissing werd hierop ook ingegaan.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie http://www.rvv-cce.be/nl/arr?search_arr=153364) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procedure nog geoordeeld wat volgt:

“(…) De Raad merkt echt erop dat diegene die aanvoert dat hij een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandelingen zijn beweringen zal moeten staven met een begin van bewijs (…). Blijkens het administratief dossier voerder verzoeker tijdens het ‘Dublin-gehoor’ aan dat hij onheus zou zijn behandeld door de Bulgaarse politie. In de beslissing werd echter benadrukt dat verzoeker “de vermeende feiten niet verder duidt” en deze niet staft. Verzoeker lijkt inderdaad niet bij machte o details te verstrekken over het tijdstip en de plaats waar het politiegeweld zich voltrok. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht geconcludeerd dat deze feiten ‘zich afspeelde binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn.”

“(…) In haar nota met opmerkingen wijst de verwerende partij erop dat verzoeker geen blijk geeft van een kwetsbaar profiel aangezien hij een meerderjarige alleenstaande man is zonder specifieke gezondheidsklachten. In de bestreden beslissing wordt trouwens op basis van het advies van het UNCHR van 2014 dat een algemene opschorting van Dublin-overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat een transfer in zijn geval niet zou kunnen worden doorgevoerd. Er blijken dus geen hinderpalen te bestaan in de zin van artikel 3 van het EVRM die zich zouden verzetten tegen een overdracht aan Bulgarije.(…)”

Het enig middel is niet ernstig.”

3.3.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “(n)iemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoeker een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008,

Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden bovendien een minimumniveau aan hardheid bereiken, maar de beoordeling van dit minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28).

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij van het voeren van een grondig en geïndividualiseerd onderzoek naar de situatie van de betrokken persoon en van het schorsen van de tenuitvoerlegging van de overdracht indien een risico op onmenselijke behandeling is vastgesteld (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, § 104).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico op blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op het uitdrukkelijke verzet van de verzoeker tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

In de bestreden beslissing haalt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris twee keer aan dat het UNHCR in het rapport *"Bulgaria as a Country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria"* van 1 april 2014, dat zich in het administratief dossier bevindt, oordeelde dat zijn oproep van begin 2014 om overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin III-verordening tijdelijk op te schorten niet langer gerechtvaardigd is. Blijkbaar hecht hij hieraan dus een groot belang. Het in de update van april 2014 herziene standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin III-verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen *"refoulement"*.

Voorts wijst de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris er in de bestreden beslissing op dat in *"de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015)"* (hierna: AIDA-rapport) wordt gesteld dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de Dublin III-verordening in principe geen beletsel bestaat om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Uit de bestreden beslissing blijkt tevens dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich ervan bewust is dat het AIDA-rapport *"kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije"*, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat *"de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel"*.

Te dezen wijst de verzoeker er terecht op dat uit het AIDA-rapport, waarnaar in de bestreden beslissing meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, een verslechtering blijkt op

het vlak van de procedure inzake internationale bescherming nu *“er problemen met de vertalingsdienst en de juridische bijstand op te merken (zijn)”*. In het AIDA-rapport wordt inderdaad melding gemaakt van het feit dat geen tolken beschikbaar waren tijdens de duur van de asielprocedure – het rapport vermeldt onder meer dat in september 2015 de laatst overblijvende tolken zijn gestopt met werken omdat zij niet langer werden betaald (p. 23) – en van het feit dat slechts in 3 % van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien (p. 24) en asielzoekers sinds 1 juli 2015 niet meer konden steunen op enige juridische bijstand in eerste aanleg (p. 12 en 26). Door zonder meer te stellen dat de verzoeker in Bulgarije *“de door de wet voorziene bijstand”* zal verkrijgen, gaat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook voorbij aan deze passages uit het AIDA-rapport. De loutere vaststelling dat *“er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin-Verordening”, in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming”*, doet aan deze bevindingen geen afbreuk. Er wordt immers niet ingezien – en in de bestreden beslissing wordt niet uiteengezet – op welke gronden de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er *quasi* geen juridische bijstand beschikbaar is. Door er in de nota met opmerkingen op te wijzen dat er van kan worden uitgegaan dat de verzoeker *“niet onvermogen is en eventueel zelf zou kunnen instaan voor de kosten verbonden aan een tolk of aan juridische bijstand”* – wat trouwens geenszins vaststaat – toont de verwerende partij niet aan dat hierdoor de andere in het AIDA-rapport weergegeven gebreken in de behandeling van de asielprocedure kunnen worden ondervangen. Voor zover de verwerende partij nog opmerkt dat in het AIDA-rapport expliciet wordt gesteld dat er geen klachten zijn met betrekking tot de kwaliteit van de vertalingen van het Dublininterview in Bulgarije, wordt er op gewezen dat niet kan worden uitgesloten dat de Bulgaarse instanties alsnog zouden besluiten dat Bulgarije de verantwoordelijke lidstaat is en dat de verzoeker derwijze alsnog in Bulgarije zal worden toegelaten tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming. Bovendien doet dit geen afbreuk aan het gegeven dat er problemen zijn op het vlak van juridische bijstand. Tot slot kan nog worden opgemerkt dat, hoewel het erkenningspercentage in een bepaalde lidstaat van asielzoekers met een bepaalde nationaliteit niet relevant is in het licht van de vraag of de asielprocedure kan worden beschouwd als van een aanvaardbaar niveau, het door de verzoeker aangehaalde bijzonder laag erkenningspercentage voor Afghaanse asielzoekers *in casu* wel degelijk van tel is, nu het in dat geval des te belangrijker is dat de verzoeker op een adequate wijze kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan.

Daarnaast wijst de verzoeker er terecht op dat het AIDA-rapport nog steeds kritische bedenkingen stelt bij de condities in de opvangmogelijkheden en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Zo wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden in Bulgarije na verbeteringen in 2014 sinds 2015 terug gradueel verslechterd zijn en dus nog steeds onvoldoende zijn. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt in de bestreden beslissing weliswaar dat *“(h)et loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije (...) niet zwaarwichtig genoeg (is)”* om tot het besluit te komen dat *“ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginself”*, doch dergelijke tekortkomingen kunnen niet eenvoudigweg worden afgedaan als *“niet zwaarwichtig”*, temeer nu de verzoeker aan de verwerende partij te kennen had gegeven dat hij tijdens zijn verblijf in Bulgarije twee dagen zonder eten en zonder dekens werd opgesloten in een kelder en vervolgens 22 dagen werd opgesloten in *“een soort gevangenis”*, dat hij werd geslagen en gestampt door de politie en dat hij door politiehonden werd aangevallen. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde hierover weliswaar dat de verzoeker *“de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die de vermeende feiten staven”* en *“in het ongewisse (laat) of het een eenmalig incident betrof of dat hij vaker werd geslagen”* en gaat er van uit dat de feiten zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole waarbij *“het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd (kan) zijn”*, doch los van het feit dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken niet kan worden afgeleid dat de gemachtigde bij de verzoeker heeft aangedrongen om zijn verklaringen omtrent de slechte behandelingen waarvan hij melding maakte nader te verduidelijken zodat uit het feit dat de verzoeker de omstandigheden van de feiten niet geduid heeft niet zonder meer kan worden besloten dat hij in Bulgarije niet werd geconfronteerd met ernstige problemen en zelfs aangenomen dat de feiten waarvan de verzoeker melding maakt zich afspeelden binnen de context van de grenscontroles, kan niet worden genegeerd dat de verzoeker melding maakte van een detentie van 22 dagen, van slagen en stampen en van een gebrek aan voedsel, wat niet lijkt te vallen onder wat men een gerechtvaardigde dwang zou kunnen noemen.

Het feit dat de verzoeker niet aantoont dat hij specifieke noden heeft of dat hij zich bevindt in een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid is niet dienstig, daar de loutere ontstentenis van het hebben van een kwetsbaar profiel geen reden vormt om een asielzoeker bepaalde grondrechten te ontfangen.

Gelet op het feit dat uit het recente AIDA-rapport onomstotelijk blijkt dat er sinds 2015 een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van 1 april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van het meer recente AIDA-rapport is het onzorgvuldig om zonder verder onderzoek te oordelen dat er slechts sprake is van een paar "*kritische kanttekeningen*" en dat niet kan worden vastgesteld dat er "*ernstige gebreken*" zijn. Het feit dat het UNHCR niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in het recente AIDA-rapport waarnaar de verzoeker verwijst en dat zich in het administratief dossier bevindt, verder kan worden gehanteerd. De gemachtigde kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een kandidaat-vluchteling al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat recente rapporten omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris nagelaten heeft een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure, zodat de bestreden beslissing niet deugdelijk gemotiveerd is in het licht van artikel 3 van het EVRM.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 3 van het EVRM wordt aangenomen.

3.3.2. Het verweer dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voert, kan hieraan geen afbreuk doen. Waar zij verwijst naar het arrest nr. 164 881 van 29 maart 2016 van de Raad en stelt dat de Raad hierbij het risico op detentie in het licht van het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten beoordeelde en niet tot een schending van artikel 3 van het EVRM besloot, wordt er op gewezen dat *in casu* tevens obstakels met betrekking tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming werden aangetoond. Bovendien doet het feit dat in individuele gevallen een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk aan het feit dat de verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen. Evenmin kan de verwerende partij inzake de situatie in Bulgarije dienstig verwijzen naar de arresten van de Raad met nrs. 153 364 en 153 793 van respectievelijk 25 september 2015 en 1 oktober 2015, aangezien de situatie sedertdien is gewijzigd. Ten slotte dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

3.3.3. Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 19 april 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN